

จดหมายถึง บรรณาธิการ

รูสมิแล

นับตั้งแต่รูสมิแลปีที่ ๘ ฉบับที่ 1-8 ได้พิมพ์เผยแพร่แก่ท่านผู้สนใจแล้ว ปรากฏว่ามีจดหมายทั้งใกล้ไกล และจากบุคคลหลายอาชีพเขียนมาเป็นจำนวนมาก ล้วนได้ส่งกำลังใจและแนวคิดมาสนับสนุนกิจกรรมทางสื่อสารมวลชนของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ผมขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ฉบับนี้ผมตีพิมพ์จดหมาย ๘ ฉบับ เฉพาะ 2 ฉบับแรกเป็นของศาสตราจารย์ ดร. ระพี สาคริก และผศ.นพรัตน์ บำรุงรักษ์ ผมขอตอบตรงนี้เพียงสั้นๆ ว่าขอขอบคุณอย่างสูงที่ให้กำลังใจ กำลังความคิดและความรู้ นับว่าเป็นจดหมายที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ขอเชิญผู้อ่านอ่านรายละเอียดได้เลยครับ

๘ ขอย 41
ถนนพหลโยธิน
บางเขน ก.ท.

๘ ตุลาคม 252๘

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประพนธ์
เรืองณรงค์ บรรณาธิการ

ผมได้พิจารณาด้วยหลักการเห็นว่าวารสารรูสมิแลมีคุณค่าในหลายๆ ด้านด้วยกัน มหาวิทยาลัยมิใช่เป็นสถาบัน

ที่สร้างคนเป็นผู้เรียนแต่วิชาการเท่านั้น พื้นฐานสำคัญที่รองรับการสร้างสรรควิชากรให้บังเกิดประโยชน์อย่างถึงประชาชน ก็คือความรับผิดชอบที่พึงมีต่อสังคมส่วนรวม มหาวิทยาลัยจึงเป็นสถาบันที่สร้างความสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมเป็นพื้นฐาน เพื่อให้วิชาการที่เล่าเรียนไป ได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์อย่างไม่ขัดต่อผลประโยชน์ของส่วนรวม มหาวิทยาลัยจึงจำเป็นต้องดำเนินการโดยไม่ละเลยต่อการศึกษาและเรียนรู้สังคมอย่างจริงจัง โดยไม่มีอคติต่อชนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดที่อยู่ร่วมด้วยในสังคมเดียวกัน

ผมรู้สึกว่าการวารสารรูสมิแลเป็นกระบอกใจอย่างดีที่สะท้อนภาพทั้งสองด้าน คือสะท้อนภาพสังคมให้คนในมหาวิทยาลัยได้เห็นได้รู้ และสะท้อนภาพบทบาทตลอดจนแนวความคิดของคนผู้มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยให้สังคมภายนอกได้รู้ได้เข้าใจ และยังมีผลเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างด้านต่าง ๆ

เพียงได้รับเล่มเดียวเป็นโอกาสนันทนาการ ได้ให้ความรู้และความคิดใหม่ ๆ ที่คิดว่าเป็นประโยชน์อย่างมากแก่ผม ในหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่เคย

ทราบและไม่เคยคิดมาก่อน แม้ว่าสติปัญญาและประสบการณ์ส่วนตัวผมจะไม่ลึกซึ้งมากนัก ถ้าผมได้เพียรพยายามสร้างความกว้างและความลึกซึ้งในการคิด การมองปัญหาได้กว้างยิ่งขึ้น คงจะได้รับสิ่งที่มีค่าจากหนังสือเล่มนี้มากขึ้นเป็นเงาตามตัว

ผมขอให้กำลังใจแก่ท่านและคณะจัดทำ ตลอดจนทุกคนผู้เกี่ยวข้อง เพื่อการก้าวหน้าต่อไปในการพัฒนาหนังสือนี้ในอนาคตและขอแสดงความยินดีต่อมหาวิทยาลัยฯ ที่มีนโยบายสนับสนุนในสิ่งซึ่งมีคุณค่าเช่นนี้

ขอแสดงความนับถือ
ระพี สาคริก
ศาสตราจารย์กิติคุณ

U.S.A.

7 กันยายน 252๘

บรรณาธิการวารสารรูสมิแลที่นับถือ

ผมได้รับวารสารรูสมิแล ฉบับที่ 1 และ 2 ของปีที่ ๘ ด้วยความขอบคุณยิ่ง และคงได้อ่านบางส่วนของคำราที่เขียนโดย T.M.FRASER JR. เรื่อง "รูสมิแล : หมู่บ้านประมงทางภาคใต้ของไทย (RUSEMBILAN : A MALAY FISHING VILLAGE IN SOUTHERN THAILAND)" "ที่ผมได้ส่งมาให้ท่านก่อนหน้านี้อแล้ว หนังสือเล่มนี้มีหลายร้อยหน้า บรรยายสภาพสังคมของหมู่บ้านรูสมิแลไว้เกือบทุกแง่มุม เริ่มตั้งแต่การเริ่มมีรถยนต์คันแรกที่วิ่งเข้าหมู่บ้านรูสมิแล ผู้เขียนได้เขียนไว้ประมาณ 20 ปีที่แล้วมาก่อนการก่อตั้งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เสียอีก ฉะนั้นผมว่าน่าจะทำไว้เป็นสมบัติของห้องสมุดราศีกเล่ม อยู่น้อยเพื่อเป็นการเปรียบเทียบโลกทัศน์ของฝรั่งในการหาจุดเพื่อทำการวิจัย

ทางสังคม

ผมได้ใช้เวลาว่างส่วนน้อยนิดติดตามเรื่องของอาณาจักรลังกาสุกะ เพราะทุกวันนี้มีความรู้สึกว่าคุณข้อมูลยังไม่มากพอที่จะสนับสนุนว่าตั้งอยู่ ณ แห่งใด หากลองพิจารณาบางตอนจากข้อเขียนของ LAWRENCE PALMER BRIGGS เรื่อง THE KHMER EMPIRE AND THE MALAY PENINSULA ในวารสาร THE FAR EASTERN QUARTERLY, VOL. IX, NO.3 (MAY, 1950) เขาได้อ้างจากหนังสือ สุย-ชู (SUI-SHU) ว่า “ประมาณ ปีพ.ศ. 1143 ถึง พ.ศ.1159 มีอาณาจักรที่เริ่มสร้างขึ้นใหม่ หลังจากอาณาจักรฟูนานของจีนเริ่มอ่อนแอลงคือ อาณาจักรจิตอู (Ch'ih-i'u) และ อาณาจักรทวาราวดี (TO-LO-PO-TI)” ผู้เขียนได้เสนอว่า อาณาจักรจิตอู น่าจะอยู่ระหว่างสงขลากับปัตตานี ในหนังสือสุย-ชูได้บรรยายต่อไปว่า “จิตอูเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรฟูนานของจีน ตั้งอยู่ทางทะเลใต้ ใช้เวลาเดินทางโดยทางเรือมากกว่าหนึ่งร้อยวัน เมืองหลวงมีดินเป็นสีแดง ทิศตะวันออกจดอาณาจักรโปโลลา (PO-LO-LA), ทิศตะวันตกจดอาณาจักรโปโลโส (PO-LO-SO), ทิศใต้จดอาณาจักรโฮโลตัน (HO-LO-TAN) ส่วนทิศเหนือขึ้นจดทะเล แผ่นดินกว้างใหญ่หลายพันลี้”

ในปีพ.ศ. 1150 ได้มีทูตของจีนเดินทางมายังอาณาจักร จิตอู ในหนังสือของ มาควนลิน (MA TUAN-LIN) ได้บันทึกไว้ว่า “ได้มีทูตสองคนเดินทางออกจากท่าเมืองกวางตุ้ง โดยเหตุที่คลื่นลมดี ใช้เวลา 20 วัน 20 คืน พวกเขาได้เดินทางถึง Chiao-shih-shan (Burn Mountain), เดินทางต่อไปโดยผ่านไปทางตะวันตกเฉียงใต้ ก็

ได้ทอดสมอที่เกาะแห่งหนึ่ง ทางทิศตะวันตกของเกาะนี้ เป็นอาณาจักรจำปาบนยอดเกาะมีวัดอยู่วัดหนึ่ง เดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ทางทิศใต้ หลังจากผ่าน shih-tzu-shih (Lion-Rock) พวกเขาได้วิ่งเรือผ่านแนวหิน หลังจากนั้นสองหรือสามวัน พวกเขาได้มองเห็นเทือกเขาอาณาจักร ลัง-ยา-ชีว (Lang-ya-hsiu) ทางทิศตะวันตก จากนั้น ได้วิ่งเรืออ้อมเกาะแห่ง chi-lung ซึ่งอยู่ทางใต้ก็ถึงฝั่งของอาณาจักรจิตอู”

หากพิจารณาจากข้อความนี้ จะเห็นได้ว่าอาณาจักร ลัง-ยา-ชีว หรือ ลังกาสุกะ มีภูเขายู่ด้วยและพิจารณาต่อไปได้ว่าอาณาจักรจิตอู กับอาณาจักรลังกาสุกะ เป็นคนละอาณาจักรกันมีคำถามต่อไปว่า เกาะที่ว่านั้น และแนวหินดังกล่าวเป็นสถานที่ใดกันแน่ ตลอดจนเมืองหลวงมีแผ่นดินสีแดงที่จิตอู ทำให้นึกถึงแม่น้ำปัตตานีในฤดูฝนที่น้ำพัดพาดินสีแดงมาจากแถวจังหวัดยะลา จากหลักฐานการเดินทางเรือของทูตกล่าวไว้ว่า เดินทางถึงลังกาสุกะก่อนแล้วจึงจะถึงจิตอู อาจเป็นไปได้หรือไม่ถ้าเราลองคิดว่า ลังกาสุกะ ตั้งอยู่แถวจังหวัดยะลา และจิตอู อยู่แถวสาขามูรี ก็ลองคิดกันดูเล่น ๆ นะครับ

ผมเองชอบแบ่กันก่อน เชื่อว่าหลักฐานเหล่านี้คงมีบางท่านรวบรวมไว้แล้ว แต่ก็ถือว่าจดหมายของผมเป็นส่วนช่วยเสริม ผมเองไม่มีเวลามาศึกษาด้านนี้มากนัก เพราะถือเป็นงานอดิเรก เนื่องจากงานวิจัยที่ผมทำอยู่เป็นเรื่องทางวิทยาศาสตร์ จึงทำให้ไม่สามารถทุ่มเทเวลาได้มาก

หวังว่าสมาชิกทุกท่านสุขสบายกันดี ผมเองสบายดีมาก

ขอแสดงความนับถือ
นพรัตน์ บำรุงรักษ์

ธรรมศาสตร์

14 กันยายน 2528

เรียน คุณประพนธ์ เรื่องณรงค์

เนื่องด้วยข้าพเจ้าเป็นนักศึกษา คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหา-วิทยาลัยธรรมศาสตร์ ข้าพเจ้าได้เห็นและอ่านวารสารรัฐมิแลและอยากบอกรับเป็นสมาชิก เพราะข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมชนบทรอบนิคมของชาวใต้ให้มากที่สุดเพื่อเป็นบทเรียนของข้าพเจ้าในการประกอบอาชีพในบริเวณนั้น

- ข้าพเจ้าขอเรียนถามเป็นข้อๆ ดังนี้
1. ข้าพเจ้าสมัครได้ที่ไหน
 2. ในการส่งเงินไปควรส่งแบบไหน
 3. ข้าพเจ้าอยากได้ฉบับย้อนหลังควรจะทำอย่างไร
 4. ข้าพเจ้าอยากเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตคนใต้ให้มากที่สุดควรจะหาหนังสือใดอ่านดี

ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงจะตอบรายละเอียดเหล่านี้ได้ จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ
รุ่งศักดิ์ ตรีนิยมชัย
30/210 ซอยสายทิพย์ สุขุมวิท 50

ขอขอบคุณที่ให้ความสนใจรัฐมิแล ผมขอตอบดังนี้

- 1-2 โปรดดูรายละเอียดหน้า 2 ของรัฐมิแล การส่งเงินควรส่งโดยธนาณัติ สั่งจ่ายไปรษณีย์รัฐมิแล ปัตตานี
3. ผมจะส่งมาให้ฟรีครับ
4. คุณอยู่กรุงเทพฯ ลองแวะไปดูที่ร้านขายหนังสือแถวสยามสแควร์ สามย่าน หรือวังบูรพา จะพบหนังสือที่คุณต้องการแน่นอน เวลานี้มีนักเขียนที่เขียนเกี่ยวกับภาคใต้ ไม่ว่าจะเป็นสารคดี บันทึกคดีไม่น้อยครับ

รัฐมิแล 89